

Obrázky

z Vratislavic nad Nisou

MAREK ŘEHÁČEK

*Příběh starožitností a uměleckých předmětů Julie Culp-Ginzkeyové byl dopodrobna zpracován ve studii americké historičky Cathleen Giustino, která ji nazvala: *Julia and Her Things: Restitution, Racism, and Connections in and Beyond the Sudetenland* čili *Julie a její věci: restituce, rasismus a konexe v Sudetech i mimo ně*. Vratislavice se tak díky zvláštnímu příběhu cenností Julie Culp-Ginzkeyové dostaly až do hledáčku světové historie. Nevíme, jestli mezi zabavené předměty patřil i obraz dámy v klobouku z dolní ginzkeyovské vily; z různých souvislostí lze ale usuzovat, že by na něm mohla být spíše Willyho první žena Rosa. Archiv Severočeského muzea v Liberci*

Julia a její sestra ve svém bytě v Amsterdamu někdy po roce 1950, kdy získala z komunistického Československa zpět většinu z uměleckých sbírek, které za dlouhá léta nashromáždila sama i společně s manželem Willym. A na druhém snímku je pár let před svatbou s továrníkem Willym: popíjející čaj na koncertním turné ve Spojených státech, někdy kolem roku 1915.

Archiv Cathleen M. Giustino

Původní umístění vzácných předmětů v interiérech ginzkeyovských vil dokumentovala řada fotografií. Pro Julii přesto nebylo jednoduché prokázat, které cennosti pocházely z jejího vlastnictví a které byly oprávněně zestátněny Alfredu Ginzkeyovi a Mallmannovým. Restituce byla navíc delikátní politickou záležitostí – řadu Juliiných věcí měl ve své pražské rezidenci například i sovětský maršál Koněv či americký velvyslanec Steinhardt.

SOKA Most

Fotografie stříbra, ikon i dalších cenností byly za 1. republiky vyfotografovány pro dokumentaci ginzkeyovského majetku. V roce 1950 posloužily jako důkaz vlastnictví předmětů, které Julia Culp-Ginzkeyová přijela coby občanka Nizozemí osobně určit do vratislavického skladiště.
SOKA Most

Julie si po Československu nárokovala značné hodnoty a jediné snaha tehdejšího státu o dobré vztahy s Nizozemskem, které se za Juliiny nároky velmi horlivě bralo, vedla k tomu, že se československé úřady pustily do vyhledávání předmětů ve skladištích i vilách mocných. Rozhodující patrně bylo, že restituci podpořil sám Klement Gottwald; snad proto, že mezi oběma zeměmi byla mohutná obchodní výměna a československé zboží putovalo do světa přes holandské přístavy. Dohody byly nakonec opravdu uzavřeny a v únoru 1951 do Amsterdamu dorazilo šest vagónů naplněných 1 500 kusy starožitností a uměleckých předmětů. Julie se dočkala. Následně ovšem většinu ze získaného majetku prodala v dražbě za relativně nízké ceny. Nechala si jen menší předměty, oblíbenou židli a prsten, který jí darovala německá císařovna. Spravedlnost tentokrát zcela nečekaně zvítězila...

SOKA Most

